

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

JÁN MAZÁK

föredraget den 15 september 2011(1)

Mål C-427/10

Banca Antoniana Popolare Veneta SpA, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA

mot

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Agenzia delle Entrate

(begäran om förhandsavgörande från Corte suprema di cassazione (Italien))

”Mervärdesskatt – Felaktigt fakturerad och inbetald mervärdesskatt – Tjänsteleverantörens rätt att av skattemyndigheten begära återbetalning av den felaktigt betalda mervärdesskatten – Tjänstemottagarens rätt att av tjänsteleverantören begära återbetalning av inbetalningar som saknar objektiv grund och som motsvarar den felaktigt betalda mervärdesskatten – Ändrad tolkning av den bestämmelse i den nationella rätten i vilken det föreskrivs undantag från mervärdesskatteplikten – Rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar”

De faktiska och rättsliga omständigheterna i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

1. Den tvist som är under prövning inför italiensk domstol avser de belopp som Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA (nedan kallad BNA) har betalat till statskassan som mervärdesskatt på ersättningen från den uppbörd av konsortieavgifter som ägt rum för tre konsortiers räkning för perioden 1984–1994.
2. Uppbörderna av konsortieavgifter ansågs vid denna tidpunkt inte som ”uppbörd av skatter, däri inbegripet betalning av skatt för skattskyldigas räkning”, vilken skulle anses vara undantagen från mervärdesskatt enligt artikel 10.5 i presidentdekret nr 633 av den 26 oktober 1972 om införande och reglering av mervärdesskatt(2) (nedan kallat presidentdekret nr 633/72).

3. Skattemyndigheten ändrade dock, genom cirkulär nr 52/E av den 26 februari 1999, den ursprungliga tolkningen av denna bestämmelse i presidentdekret nr 633/72 och ansåg att konsortieavgifterna hade karaktär av skatt och att den ersättning som konsortierna skulle betala skulle anses vara undantagen från mervärdesskatt. Enligt uppgifter från Corte suprema di cassazione (Italien) i dess beslut om hänskjutande motsvarade ovannämnda cirkulär den nya inriktningen i rättspraxis avseende konsortieavgifternas skatterättsliga natur.
4. Efter den ändrade tolkningen av artikel 10.5 i presidentdekret nr 633/72 begärde de berörda konsortierna att SIFER SpA, som efterträtt BNA som koncessionshavare för uppbörden av konsortieavgifterna, skulle återbetala vad som betalats som mervärdesskatt på den ersättning som betalats för uppbörden av avgifter som tolkats som inbetalningar som saknar objektiv grund i den mening som avses i artikel 2033 i civillagen.
5. Enligt italiensk rätt anses en sådan tvist, det vill säga tvisten mellan den person som belastats med mervärdesskatten och den leverantör av tjänsten som har tagit ut mervärdesskatten avseende de inbetalningar som tolkas som inbetalningar som saknar objektiv grund, inte ha skatterättslig karaktär. Den omfattas således av de allmänna tvistemålsdomstolarnas behörighet. För återkravet av felaktigt inbetalda belopp ska den allmänna tioåriga preskriptionstiden enligt artikel 2946 i civillagen gälla.
6. Ett av de berörda konsortierna väckte talan mot SIFER SpA vid tvistemålsdomstolen, vilken godkände att BNA ifrågasattes för de belopp som rörde banken. Domstolen förpliktade BNA att betala det belopp som motsvarade den mervärdesskatt som hade fakturerats på den ersättning som betalats för uppbörden av avgifterna jämte ränta. BNA väckte talan mot detta beslut.
7. Efter civilprocessen begärde BNA att skattemyndigheten skulle återbetala den mervärdesskatt som motsvarade de belopp som krävts av de berörda konsortierna. Med hänsyn till det tysta avslaget på denna begäran väckte BNA talan i tre fall mot skattemyndigheten.
8. En sådan tvist, det vill säga tvisten mellan å ena sidan BNA som tjänsteleverantör som tar ut mervärdesskatten och å andra sidan skattemyndigheten rörande återbetalningen av den felaktigt betalda mervärdesskatten, omfattas av skattedomstolarnas behörighet. Enligt den hänskjutande domstolens uppgifter är den rättsliga grunden för rätten till återbetalning artikel 21 i bestämmelserna om skattemål (lagstiftningsdekret nr 546/92). I artikel 21 andra stycket föreskrivs följande: "Ansökan om återbetalning kan, såvida annat inte särskilt föreskrivs, inte inges senare än två år från betalningen, eller, om det sker senare, från den dag då det visats att det finns en förutsättning för återbetalning."
9. Skattedomstolen i första instans biföll den talan som hade väckts av BNA och förpliktade skattemyndigheten att återbetala de omtvistade beloppen. Skattedomstolen i andra instans ändrade dock domarna från första instans efter att ha förenat överklagandena från skattemyndigheten. Sistnämnda skattedomstol ansåg att BNA hade förverkat sin rätt till återbetalning på grund av att den tvåårsfrist som avses i artikel 21.2 i lagstiftningsdekret nr 546/92 hade löpt ut och påpekade att skattemyndighetens cirkulär nr 52/E inte kunde utgöra en lämplig grund för att styrka att villkoren för att fastställa rätten till återbetalning var uppfyllda.
10. Med hänvisning till de ovan beskrivna faktiska och rättsliga omständigheterna beslutade Corte suprema di cassazione, som prövar överklagandet från Banca Antoniana Popolare Veneta SpA (nedan kallad BAPV), som har övertagit BNA, av avgörandet av skattedomstolen i andra instans, att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
 - "1) Utgör effektivitetsprincipen, icke-diskrimineringsprincipen och principen om skatteneutralitet

på området för mervärdesskatt hinder för nationella bestämmelser eller nationell praxis, enligt vilka betalningsmottagarens/uppdragsgivarens rätt till återbetalning av den felaktigt betalade mervärdesskatten tolkas som inbetalningar som saknar objektiv grund enligt allmän rätt till skillnad från den rätt som huvudgäldenären (leverantören av tjänsten) gör gällande, med en tidsgräns för den förstnämnda, vilken är mycket längre än den som uppställs för den sistnämnda, så att den förstnämndas begäran som framställs när fristen för den sistnämnda sedan länge har löpt ut, kan medföra att denna förpliktas till återbetalning utan att han längre kan kräva återbetalning från skattemyndigheten, allt detta utan att det föreskrivs något instrument för att skapa samband, lämpligt att hindra konflikter eller motstridigheter, mellan de förfaranden som har inletts eller som ska inledas vid de olika domstolarna?

2) Är, bortsett från det föregående fallet, en nationell praxis eller rättspraxis, som medger att det meddelas ett beslut om att leverantören av tjänsterna ska återbetala skatten till betalningsmottagaren eller uppdragsgivaren, vilken inte hade väckt talan om återbetalning vid någon annan domstol inom sin föreskrivna frist, med förlitande på en tolkning i rättspraxis, som omsatts i den administrativa praxisen, enligt vilken transaktionen var mervärdesskattepliktig, förenlig med de ovannämnda principerna?”

Bedömning

Den första tolkningsfrågan

11. Den hänskjutande domstolen vill genom sin första fråga få klarhet i huruvida en nationell lagstiftning enligt vilken det, såvitt avser till statskassan felaktigt inbetald mervärdesskatt, för det första ges olika rättigheter, dels till tjänsteleverantören som mervärdesskatteskyldig (det vill säga rätten till återbetalning av felaktigt betald mervärdesskatt med avseende på skattemyndigheten, eftersom en motsvarande begäran ska inges inom en tidsfrist på två år räknat från betalningen eller från den dag då den händelse inträffade som gav upphov till återbetalningen), dels till tjänstemottagaren som den person som belastats med mervärdesskatten (det vill säga rätten gentemot tjänsteleverantören till belopp som felaktigt inbetalats, för vilken en tidsfrist på tio år ska gälla), och för det andra ges behörighet för olika domstolar för eventuella därtill relaterade tvister (det vill säga skattemyndigheten när det gäller en tvist mellan tjänsteleverantören och skattemyndigheten och tvistemålsdomstolen när det gäller en tvist mellan tjänstemottagaren och tjänsteleverantören) är förenlig med principen om mervärdesskatteneutralitet, effektivitetsprincipen samt icke-diskrimineringsprincipen.

12. Det ska inledningsvis påpekas att enligt uppgifterna från Corte suprema di cassazione i dess beslut om hänskjutande ifrågasätter denna domstol inte att de aktuella skatterna felaktigt har fakturerats och inbetalats till statskassan. På denna punkt föreligger det således inte oenighet mellan denna domstol och de italienska allmänna tvistemålsdomstolar som har prövat den talan om felaktigt inbetalda belopp som de berörda konsortierna har väckt mot BNA. Den fråga som har väckts genom tolkningsfrågorna avser den rätt som följer därav, det vill säga rätten till återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt, och närmare bestämt formen och villkoren för dess utövande.

13. Jag anser att det av rättspraxis kan dras slutsatsen att unionsrätten allmänt ålägger medlemsstaterna en skyldighet att möjliggöra återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt samt att göra det möjligt för enskilda att utöva därtill motsvarande rättigheter. Domstolen utgick från detta antagande i målet Schmeink & Cofreth och Strobel när den prövade huruvida tolkningsfrågorna kunde upptas till sakprövning.(3)

14. Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter – Gemensamt system för

mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund(4) innehåller dock ingen bestämmelse om återbetalning av felaktigt fakturerad och därefter till statskassan inbetald mervärdesskatt.

15. Det ska i detta avseende erinras om att domstolen redan vid upprepade tillfällen har påpekat att i avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser om återbetalning av inhemska skatter som har påförts felaktigt har detta problem lösts på olika sätt i de olika medlemsstaterna. I en sådan situation ska det i varje medlemsstats rättsordning anges bland annat vilka domstolar som är behöriga samt fastställas vilka processrättsliga regler som gäller för de förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som enskilda har på grund av gemenskapsrätten. Dessa regler får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som avser liknande förfaranden som grundas på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen).(5)

16. Det ska på denna punkt även tilläggas att samma skyldighet för medlemsstaterna direkt följer av fördraget om Europeiska unionen efter de ändringar som införts genom Lissabonfördraget. Enligt artikel 19.1 andra stycket FEU ska medlemsstaterna fastställa de möjligheter till överklagande som behövs för att säkerställa ett effektivt domstolsskydd inom de områden som omfattas av unionsrätten.

17. Det är när det gäller det italienska systemet för återbetalning av felaktigt påfordrad mervärdesskatt inte första gången som detta system och dess tre aspekter är föremål för tolkningsfrågor som de italienska domstolarna ställer till domstolen.

18. För det första prövade domstolen i målet Reemtsma Cigarettenfabriken(6) det italienska systemet mot bakgrund av principen om skatteneutralitet, effektivitetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen, med hänsyn till att detta system för tjänsteleverantören och för tjänstemottagaren föreskriver olika sätt för att erhålla återbetalningen av den felaktigt fakturerade och betalda mervärdesskatten. Domstolen slog slutligen fast att dessa principer inte utgör något hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken endast leverantören kan begära återbetalning av mervärdesskatt som felaktigt betalats till skattemyndigheterna, och köparen av tjänster kan väcka talan i ett tvistemål mot denna leverantör om återkrav av belopp som inbetalats felaktigt.(7)

19. För det andra behandlade domstolen i målet Edis(8) den andra aspekten av det italienska systemet för återbetalning av felaktigt påfordrad mervärdesskatt, det vill säga den aspekt som rör de olika tidsfristerna för preklusion eller preskription när det gäller dels en begäran till skattemyndigheten om återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt, dels en talan mellan enskilda om felaktigt inbetalda belopp. Domstolen har slagit fast att gemenskapsrätten således inte utgör hinder för att lagstiftningen i en medlemsstat, utöver en allmän preskriptionstid som är tillämplig på talan om återkrav av felaktigt betalda belopp mellan enskilda, innehåller särskilda, mindre fördelaktiga regler för klagomål och talan mot skatter och andra avgifter.(9)

20. För det tredje följer det, såvitt avser preklusionsfristens längd för att hos skattemyndigheten begära återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt, av domstolens rättspraxis att det ska vara fråga om en rimlig tidsfrist som samtidigt skyddar den beskattningsbara personen och den berörda myndigheten. En sådan tidsfrist gör det nämligen inte praktiskt omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av gemenskapsrätten.(10) En möjlighet att inge en ansökan om återbetalning av felaktigt betald mervärdesskatt som inte begränsas i tiden skulle dessutom stå i strid med principen om rättssäkerhet, enligt vilken en beskattningsbar persons skatterättsliga ställning, vad gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter i förhållande till skattemyndigheten, inte kan ifrågasättas under obegränsad tid.(11)

21. Domstolen bedömer från fall till fall om tidsfristen är rimlig. Såvitt avser preklusionsfristen

på två år har domstolen ansett att en sådan tidsfrist är rimlig i förhållande till rätten till avdrag för mervärdesskatt.(12) Enligt min mening kan denna slutsats tillämpas analogt på rätten till återbetalning av felaktigt betald mervärdesskatt.

22. Det förefaller således, om man utgår från ovannämnda rättspraxis, att det italienska system för återbetalning av felaktigt påfordrad mervärdesskatt som är föremål för de aktuella frågorna som sådant i allmänhet är förenligt med effektivitetsprincipen, icke-diskrimineringsprincipen och principen om skatteneutralitet.

23. I förevarande fall har dock jämvikten i det italienska systemet störts av skattemyndigheten som genom ett cirkulär har ändrat tolkningen av artikel 10.5 i presidentdekret nr 633/72 och föreskrivit ett undantag från mervärdesskatt vid uppbörd av skatter. Enligt cirkuläret hade konsortieavgifterna karaktär av skatt, och ersättningen från uppbörden av dessa avgifter ansågs följaktligen vara undantagen från mervärdesskatteplikt.

24. Eftersom den ovannämnda ändrade tolkningen skedde efter det att preklusionsfristen för den beskattningsbara personen, i förevarande fall BNA, hade löpt ut kunde denna beskattningsbara person inte längre av skattemyndigheten begära återbetalning av det belopp som motsvarade den fakturerade mervärdesskatten och som därefter inbetalats till statskassan på den ersättning som uppburits för uppbörden av konsortieavgifterna, under det att konsortierna som mottagare av en tjänst som består i uppbörd av konsortieavgifter fortfarande kunde begära återbetalning från BNA av de aktuella beloppen som felaktigt inbetalda belopp.

25. Det är följaktligen BNA som bär kostnaden för mervärdesskatten även om mervärdesskatten som skatt på konsumtion i allmänhet ska bäras av slutkonsumenten, i förevarande fall konsortierna.

26. I förevarande fall är BNA emellertid inte orsak till denna situation. Såsom Corte suprema di cassazione har angett i sitt beslut om hänskjutande har BNA endast följt en administrativ praxis och en rättspraxis som förelåg vid den tidpunkt då mervärdesskatten fakturerades och som innebar att konsortieavgifterna inte ansågs ha karaktären av skatt, vilket gjorde det sannolikt att mervärdesskatt skulle betalas.

27. Det finns inget som talar för att BNA inte har handlat som en tillräckligt försiktig och medveten beskattningsbar person. Det förhållandet att den tvååriga frist räknat från mervärdesskattens betalning som BNA hade för att begära återbetalning av felaktigt inbetalda belopp har löpt ut utan att denna begäran har framställts kan följaktligen inte kan läggas BNA till last, utan tvärtom skattemyndigheten.

28. Jag anser att det i en sådan situation finns anledning att undersöka huruvida de ovan beskrivna följderna av den ändrade tolkningen av artikel 10.5 i presidentdekret nr 633/72 för den rättsliga situationen för BAPV, som har övertagit BNA, strider mot rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar, som enligt fast rättspraxis utgör en del av gemenskapens rättsordning. De ska således iakttas inte bara av gemenskapsinstitutionerna, utan även av medlemsstaterna, då dessa utövar sina befogenheter enligt gemenskapsdirektiven.(13)

29. Domstolen kan faktiskt inte pröva huruvida en nationell lagstiftning samt tolkningen och tillämpningen av den är förenliga med rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar. Denna uppgift ankommer endast på den hänskjutande domstolen. EU-domstolen, som har att avgöra en begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 267 FEUF, har endast behörighet att tillhandahålla den hänskjutande domstolen alla upplysningar om hur unionsrätten ska tolkas som kan göra det möjligt för denna domstol att bedöma denna förenlighet.(14)

30. Det ska i detta avseende erinras om att rättssäkerhetsprincipen kräver dels att den rättsliga regleringen ska vara klar och tydlig, dels att den enskilde kan förutse hur den kommer att tillämpas. Detta krav gäller särskilt i fråga om lagstiftning som kan vara ekonomiskt betungande, eftersom de personer som berörs måste kunna få exakt vetskap om de skyldigheter som de har enligt denna lagstiftning.(15)

31. Jag anser att osäkerheten i förevarande fall inte handlar om huruvida artikel 10.5 i presidentdekret nr 633/72, i vilken det föreskrivs ett undantag från mervärdesskatt vid uppbörd av skatter, är klar och precis, utan om möjligheten att kunna förutse hur den kommer att tillämpas. Jag utgår från premissen att rättstillämpningen är ouplösligt förbunden med tolkningen av den, vilken skattemyndigheten i förevarande fall har ändrat.

32. För att bedöma huruvida det är möjligt att förutse tolkningen och tillämpningen av artikel 10.5 i presidentdekret nr 633/72 måste den hänskjutande domstolen ta hänsyn inte endast till att skattemyndigheten har ändrat sin ståndpunkt vad beträffar beskattningen av ersättning som uppbärs för uppbörden av konsortieavgifter, utan även till att de italienska domstolarnas ståndpunkt i denna fråga var på väg att förändras.

33. Vad avser principen om skydd för berättigade förväntningar kan domstolens dom i målet Elmeka(16) vara användbar för den hänskjutande domstolen, även om denna dom avser beskattningsbara personers berättigade förväntningar i förhållande till förvaltningsmyndigheters åtgärder. Jag anser att slutsatserna av denna dom kan generaliseras till förvaltningsmyndigheters samtliga beteenden.

34. Den hänskjutande domstolen ska i ett första led således avgöra huruvida skattemyndighetens åtgärd hade kunnat ge upphov till rimliga förväntningar hos en försiktig och medveten ekonomisk aktör och därefter, om svaret på denna fråga är jakande, pröva huruvida dessa förväntningar är berättigade.(17)

35. Den italienska regeringens ombud angav vid förhandlingen i detta avseende att frågan om undantag från mervärdesskatt vid uppbörd av konsortieavgifter redan sedan viss tid var föremål för en tvist, varför det inte kunde anses att förvaltningsmyndighetens åtgärder hade gett upphov till grundade förväntningar hos en försiktig och medveten ekonomisk aktör.

36. Jag anser att detta argument som sådant inte ska vara avgörande vid den hänskjutande domstolens bedömning. Det ska för det första även tas hänsyn till hur länge den ursprungliga administrativa praxisen och rättspraxisen, enligt vilken uppbörden av konsortieavgifter beskattas, har gällt och för det andra den tidpunkt, i förhållande till de faktiska omständigheter som ligger till grund för tvisten vid den nationella domstolen, då tvisterna rörande konsortieavgifternas karaktär började.

37. Det ska slutligen tilläggas att den hänskjutande domstolen i sin bedömning även ska ta hänsyn till äganderätten som den garanteras genom artikel 1 i första tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande

friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och som även fastställts genom artikel 17 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och som enligt fast rättspraxis ingår bland gemenskapsrättens allmänna principer. Enligt denna rättspraxis framstår denna princip emellertid inte som en absolut rättighet, utan ska beaktas i förhållande till vilken funktion den har i samhället. Det är följaktligen möjligt att inskränka utövandet av äganderätten, under förutsättning att dessa inskränkningar verkligen tillgodoser ett syfte av allmänintresse som eftersträvas av Europeiska unionen och att de, i förhållande till det eftersträlvade syftet, inte utgör ett oproportionerligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva kärnan i den på detta sätt garanterade rättigheten.(18)

38. Den hänskjutande domstolen ska i förevarande fall bedöma huruvida det aktuella italienska systemet, framför allt de olika preklusionsfrister och preskriptionsfrister som föreskrivs i detta system för dels BAPV, dels konsortierna vad avser utövandet av de rättigheter som följer för dem av den felaktigt fakturerade och därefter till statskassan inbetalda mervärdesskatten, till följd av skattemyndighetens ingripande i form av en ändrad tolkning, skadar BAPV:s äganderätt.

39. Om så är fallet är det den hänskjutande domstolen som ska bedöma huruvida de villkor som följer av rättspraxis och som anges i punkt 37 i detta förslag till avgörande är uppfyllda.

40. Mot bakgrund av det ovan anförda anser jag att domstolen ska besvara den första frågan enligt följande. Principen om skatteneutralitet, effektivitetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen utgör inte hinder för en nationell lagstiftning som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken, såvitt avser den till statskassan felaktigt inbetalda mervärdesskatten, för det första dels tjänsteleverantören som mervärdesskatteskyldig, dels tjänstemottagaren som den person som belastats med mervärdesskatten ges olika rättigheter för vilka en annan preklusionsfrist eller eventuellt en annan preskriptionsfrist ska gälla, och, för det andra, olika domstolar ges behörighet för eventuellt därtill relaterade tvister, under förutsättning att denna lagstiftning tillämpas i enlighet med rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar samt med iakttagande av äganderätten.

Den andra tolkningsfrågan

41. Corte suprema di cassazione vill genom sin andra fråga få klarhet i huruvida effektivitetsprincipen, icke-diskrimineringsprincipen och principen om skatteneutralitet i fråga om mervärdesskatt är förenliga med en praxis eller en nationell rättspraxis som medger att det meddelas ett beslut om att leverantören av tjänsterna ska återbetala skatten till mottagaren av tjänsterna, vilken inte hade väckt talan om återbetalning vid någon annan domstol inom sin föreskrivna frist, med förlitande på en tolkning i rättspraxis, som omsatts i den administrativa praxisen, enligt vilken transaktionen var mervärdesskattepliktig.

42. Den italienska regeringens ombud begärde vid förhandlingen att domstolen skulle förklara att den andra frågan inte kunde upptas till sakprövning med motiveringen att frågan om återbetalning av den av BNA, eller eventuellt av BAPV, som har övertagit BNA, felaktigt fakturerade mervärdesskatten inte var föremål för tvisten vid den nationella domstolen.

43. Såsom följer av fast rättspraxis ankommer det uteslutande på de nationella domstolarna, vid vilka tvisten anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i varje enskilt mål bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. En begäran från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för tvisten vid den nationella domstolen.(19)

44. Jag anser att det i förevarande fall just är fråga om en sådan situation. Tvisten vid den nationella domstolen, inom vars ram tolkningsfrågorna har ställts, avser endast skattemyndighetens återbetalning av den till statskassan felaktigt inbetalda mervärdesskatten, eftersom frågan om BAPV:s, som har övertagit BNA, återbetalning av den felaktigt fakturerade mervärdesskatten har avgjorts av en annan italiensk domstol.

45. Eftersom domstolens svar inte kan vara användbart för att avgöra tvisten vid den nationella domstolen, anser jag att domstolen ska förklara att den andra frågan som ställts av Corte suprema di cassazione inte kan upptas till sakprövning.

46. För det fall att domstolen inte antar min ståndpunkt och förklarar att den andra frågan kan upptas till sakprövning anser jag att det svar på den första frågan som jag föreslår för domstolen samtidigt innebär att den andra frågan besvaras, eftersom syftet med denna även är att bedöma det italienska systemet för återbetalning av felaktigt påfordrad mervärdesskatt.

Förslag till avgörande

47. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen för det första ska förklara att den andra frågan som Corte suprema di cassazione har ställt inte kan upptas till sakprövning och för det andra ska besvara den första frågan från denna domstol på följande sätt:

Principen om skatteneutralitet, effektivitetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen utgör inte hinder för en nationell lagstiftning som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken, såvitt avser den till statskassan felaktigt inbetalda mervärdesskatten, för det första dels tjänsteleverantören som mervärdesskatteskyldig, dels tjänstemottagaren som den person som belastats med mervärdesskatten ges olika rättigheter för vilka en annan preklusionsfrist eller eventuellt en annan preskriptionsfrist ska gälla, och, för det andra, olika domstolar ges behörighet för eventuellt därtill relaterade tvister, under förutsättning att denna lagstiftning tillämpas i enlighet med rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar samt med iakttagande av äganderätten.

1 – Originalspråk: franska.

2 – Ordinarie tillägg till GURI nr 292 av den 11 november 1972.

3 – Dom av den 19 september 2000 i mål C-454/98, Schmeink & Cofreth och Strobel (REG 2000, s. I-6973), punkterna 39 och 49.

4 – EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

5 – Se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 1998 i mål C-231/96, Edis (REG 1998, s. I-4951), punkterna 33 och 34, av den 11 juli 2002 i mål C-62/00, Marks & Spencer (REG 2002, s. I-6325), punkt 34, och av den 21 januari 2010 i mål C-472/08, Alstom Power Hydro (REU 2010, s. I-623), punkt 17.

6 – Dom av den 15 mars 2007 i mål C-35/05, Reemtsma Cigarettenfabriken (REG 2007, s. I-2425).

7 – Domen i målet Reemtsma Cigarettenfabriken (ovan fotnot 6), punkt 42.

8 – Ovan fotnot 5.

9 – Domen i målet Edis (ovan fotnot 5), punkt 37. Detsamma har även konstaterats exempelvis i

dom av den 9 februari 1999 i mål C-343/96, Dilexport (REG 1999, s. I-579), punkt 28.

10 – Se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 1976 i mål 33/76, Rewe-Zentralfinanz och Rewe-Zentral (REG 1976, s. 1989; svensk specialutgåva, volym 3, s. 261), punkt 5, domen i målet Edis (ovan fotnot 5), punkt 35, och dom av den 30 juni 2011 i mål C-262/09, Meilicke m.fl. (REU 2011, s. I-0000), punkt 56.

11 – Se, analogt, dom av den 8 maj 2008 i de förenade målen C-95/07 och C-96/07, Ecotrade (REG 2008, s. I-3457), punkt 44, och domen i målet Alstom Power Hydro (ovan fotnot 5), punkt 16.

12 – Se domarna i målen Ecotrade (ovan fotnot 11), punkt 48, och Alstom Power Hydro (ovan fotnot 5), punkt 20.

13 – Se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 september 2006 i de förenade målen C-181/04–C-183/04, Elmeka (REG 2006, s. I-8167), punkt 31, och av den 10 september 2009 i mål C-201/08, Plantanol (REG 2009, s. I-8343), punkt 43 och där angiven rättspraxis.

14 – Se, för ett liknande resonemang, domen i målet Plantanol (ovan fotnot 13), punkt 45 och där angiven rättspraxis.

15 – Se, för ett liknande resonemang, domen i målet Plantanol (ovan fotnot 13), punkt 46 och där angiven rättspraxis, och dom av den 2 december 2009 i mål C-358/08, Aventis Pasteur (REU 2009, s. I-11305), punkt 47.

16 – Ovan fotnot 13.

17 – Se, för ett liknande resonemang, domen i målet Elmeka (ovan fotnot 13), punkt 32 och där angiven rättspraxis.

18 – Se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen (REG 2008, s. I-6351), punkt 355 och där angiven rättspraxis.

19 – Se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 1994 i mål C-18/93, Corsica Ferries (REG 1994, s. I-1783; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-113), punkt 14, av den 18 juni 1998 i mål C-266/96, Corsica Ferries France (REG 1998, s. I-3949), punkt 27, och av den 10 mars 2009 i mål C-345/06, Heinrich (REG 2009, s. I-1659), punkterna 36 och 37.